

BOSNA I HERCEGOVINA
BRČKO DISTRIKT BOSNE I HERCEGOVINE
OSNOVNI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 0 Rs 150699 22 Rs
Brčko, 19.04.2024. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Osnovni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, sudija Alisa Musić, u pravnoj stvari tužitelja A.L. , sin S., iz B., ulica ..., koga zastupa punomoćnik Amer Ramić, advokat iz Brčkog, protiv tuženog „S.E.M.C.“ d.o.o. Brčko, ulica Bulevar mira broj 16 (PC „Teodora“), koga zastupa zastupnik po zakonu – direktor N.C. iz Brčkog i punomoćnik Mirza Fazlić, advokat iz Brčkog, radi poništenja rješenja o otkazu ugovora o radu i isplate, v.sp. 8.364,00 KM, nakon održane usmene, neposredne, glavne i javne rasprave zaključene dana 19.04.2024. godine u prisustvu tužitelja lično i punomoćnika stranaka, donio je sljedeću

P R E S U D U

I

Odbija se kao neosnovan osnovni tužbeni zahtjev tužitelja, a koji glasi:

„I Utvrđuje se da je nezakonito rješenje o otkazu ugovora o radu „S.E.M.C.“ d.o.o. Brčko, ulica Bulevar mira broj 16 (PC „Teodora“) bez broja od 12.08.2022. godine, kojim tužitelju A.L. prestaje kod tuženog radni odnos sa 31.07.2022. godine.

Poništava se rješenje o otkazu ugovora o radu „S.E.M.C.“ d.o.o. Brčko, ulica Bulevar mira broj 16 (PC „Teodora“) bez broja od 12.08.2022. godine.

II Nalaže se tuženom da tužitelju isplati plate u neto novčanim iznosima od po 697,00 KM mjesečno sa zakonskom zateznom kamatom na "pojedinačne mjesečne novčane iznose počev od 11-og u narednom mjesecu za prethodni mjesec do konačne isplate, odnosno, u korist tužitelja na račune nadležnih institucija uplati i pripadajuće zakonske poreze i doprinose, a sve to od dana nezakonitog otkaza 31.07.2022. godine pa do dana zasnivanja novog radnog odnosa 25.01.2023. godine“.

II

Djelimično se usvaja eventualni tužbeni zahtjev tužitelja, pa se utvrđuje da je nezakonito rješenje o otkazu ugovora o radu „S.E.M.C.“ d.o.o. Brčko, ulica Bulevar mira broj 16 (PC „Teodora“), bez broja, od 12.08.2022. godine, kojim tužitelju A.L. prestaje kod tuženog radni odnos sa 31.07.2022. godine.

Poništava se rješenje o otkazu ugovora o radu „S.E.M.C.“ d.o.o. Brčko, ulica Bulevar mira broj 16 (PC „Teodora“), bez broja, od 12.08.2022. godine, kojim tužitelju A.L. prestaje kod tuženog radni odnos sa 31.07.2022. godine, kao nezakonito.

Usvaja se zahtjev tužitelja da se ne vrati na posao kod tuženog te se tuženi obavezuje da tužitelju na ime naknade štete isplati iznos od 547,78 KM u visini jedne osnovne (neto) plate za mjesec august 2022. godine koju bi tužitelj ostvario da je radio kod tuženog, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 19.09.2022. godine kao dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate, u roku od 15 dana od dana prijema prepisa presude.

Sa viškom zahtjeva za isplatu naknade štete tužitelj se odbija, preko dosuđenog (547,78 KM) do potraživanog iznosa (4.182,00 KM), kao neosnovan.

Obavezuje se tuženi da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 385,02 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 19.04.2024. godine kao dana presuđenja, pa do konačne isplate, sve u roku od 15 dana od dana prijema prepisa presude.

Obrazloženje

Tužitelj je putem punomoćnika dana 19.09.2022. godine ovom sudu podnio tužbu protiv tuženog, radi poništenja rješenja tuženog i isplate. U tužbi je naveo da je bio zaposlenik tuženog na poslovima konobara, na neodređeno vrijeme, počev od 05.05.2022. godine, da je dana 11.07.2022. godine tužitelj pretrpio povredu na radu na način što ga je direktor bez ikakvog povoda udario otvorenom šakom (šamarom) u predjelu lica usljed čega je zadobio lahke tjelesne povrede u vidu uboja vratne i donje vilične regije desno, a što je i konstatovano istog dana od strane hirurga u JZU „Zdravstveni centar Brčko“. Zbog akutne reakcije na stres tužitelj je upućen od strane porodičnog ljekara i u Centar za mentalno zdravlje dana 12.07.2022. godine, kada mu je otvoreno i bolovanje. Istakao je da je doznake dostavio u knjigovodstveni ured tuženog narednog dana, 13.07.2022. godine, a dana 19.07.2022. godine ponovno je upućen na odjeljenje Psihijatrije zbog jake akutne reakcije na stres. Služba Porodične medicine je dana 19.07.2022. godine sačinila obavještenje poslodavcu o nastanku privremene spriječenosti za rad, broj protokola: 3366 od 19.07.2022. godine, dok je na pregled kod neuropsihijatra tužitelj otišao dana 09.09.2022. godine (kod dr. N.B. iz B.). Dalje navodi da je tuženi pokušavao da tužitelju otkaze radni odnos pa tužitelju upućuje zahtjev za izjašnjenje radnika o elementima odgovornosti, ponašajući se kao da ne zna da je tužitelj privremeno spriječen za rad. Tužitelj se dana 20.07.2022. godine pismeno izjasnio o navedenom zahtjevu te je pojasnio da je knjigovođa tuženog dana 13.07.2022. godine dostavio doznake, pa je uz izjašnjenje tuženom dostavio kopiju duplikata-obavještenje poslodavcu o nastanku privremene spriječenosti za rad, broj protokola: 3366 od 19.07.2022. godine. Dana 16.08.2022. godine tuženi je tužitelju uputio rješenje o otkazu ugovora o radu u kojem je navedeno da je tužitelj neopravdano izostao sa posla od 10.07.2022. – 15.07.2022. godine, te da je tužitelj postupio suprotno članu 84 stav 1 Zakona o radu Brčko distrikta BiH. Tužitelj ističe da nije tri dana neopravdano izostao sa posla, pa stoga nije učinio težu povredu radne obaveze iz člana 114 stav 1 tačka h) Zakona o radu. Tužitelj je bio privremeno spriječen za rad od 11.07.2022. godine, te je od tog dana opravdano odsustvovao s posla. Tužitelj ističe da mu nije mogao biti otkazan radni odnos za vrijeme privremene spriječenosti za rad obzirom da je ista nastupila kao posljedica povrede na radu, a tužitelju je radni odnos otkazan po proteku prekluzivnog roka iz člana 118 stav 1 Zakona o radu. Stoga je tužitelj tražio da sud utvrdi da je nezakonito rješenje o otkazu ugovora o radu, bez broja od 12.08.2022. godine, na osnovu kojeg je tužitelju prestao radni odnos kod tuženog sa danom 31.07.2022. godine, te da se isto poništi, da se obaveže tuženi da tužitelja vrati na radno mjesto konobar, te da tužitelju isplati plate u neto novčanim iznosima od po 697,00 KM mjesečno, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 11-og u mjesecu za prethodni mjesec do konačne isplate, te da na račune nadležnih institucija uplati pripadajuće poreze i doprinose u korist tužitelja, od 31.07.2022. godine do dana vraćanja na posao, a potraživao je i troškove postupka. Podneskom od 13.02.2023. godine tužitelj je istakao da je u međuvremenu zasnovao radni odnos na neodređeno vrijeme u firmi caffe bar „B.1“ B., vlasnik A.Ć. s.p., sa sjedištem u B., i to počev od 25.01.2023. godine, pa je tužitelj

uredio tužbeni zahtjev tako što je tražio da sud utvrdi da je nezakonito rješenje o otkazu ugovora o radu tuženog od 12.08.2022. godine, te da se isto poništi, a da se tuženom naloži da tužitelju isplati plate u neto novčanim iznosima od po 697,00 KM mjesečno sa zakonskom zateznom kamatom, kao i da uplati poreze i doprinose u korist tužitelja nadležnim organima, a sve za period od 31.07.2022. godine do dana zasnivanja novog radnog odnosa 25.01.2023. godine. Tužitelj je postavio i eventualni zahtjev u kojem je također tražio da se utvrdi da je nezakonito rješenje o otkazu ugovora, pa da se isto poništi, zatim da se usvoji zahtjev da se tužitelj ne vrati na posao kod tuženog, a da se tuženi obaveže da tužitelju isplati na ime naknade štete iznos od šest neto plata koje bi tužitelj ostvario da je radio, ukupno 4.182,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana podnošenja tužbe pa do isplate, sa troškovima postupka uz zakonsku zateznu kamatu od dana donošenja odluke do isplate.

Tokom postupka tužitelj je istakao da je nezakonit otkaz ugovora o radu tuženog tužitelju jer tuženi nije otkazao ugovor o radu u roku od 30 dana od učinjene povrede (prekluzivni rok) jer je tužitelj navodno izostao sa posla 11., 12. i 13.07.2022. godine, a tužitelju je upućena odluka o otkazu tek 16.08.2022. godine. Predložio je da sud usvoji tužbeni zahtjev (osnovni ili eventualni) te da sud obaveže tuženog da tužitelju nadoknadi troškove postupka koji se odnose na radnje sastava tužbe i zastupanje na ročištima održanih dana 25.01.2023., 03.04.2023., 19.05.2023., 13.07.2023. 12.12.2023. 12.02.2024. i 19.04.2024. godine-8 parničnih radnji u iznosima od po 421,20 KM, na ime troškova svjedoka J.R. iznos od 150,00 KM, na ime sudske takse na tužbu i presudu po odluci suda (pismeni troškovnik).

U odgovoru na tužbu od 11.11.2022. godine tuženi je istakao da u cijelosti osporava tužbu i postavljeni tužbeni zahtjev navodeći da tužitelj nije obavijestio tuženog da je na bolovanju, niti je to uradio tako što je obavijestio knjigovodstveni ured tuženog. Tuženi o tužitelju nije imao nikakva saznanja od 11.07.2022. godine kada je napustio svoje radno mjesto i više se nije pojavio na isto, sve do momenta kada je dobio odgovor od tužitelja na zahtjev za izjašnjenje o elementima odgovornosti, tačnije dana 20.07.2022. godine kada je tužitelj naveo da je na bolovanju. Tužitelj nikada nije od porodičnog ljekara preuzeo doznake odnosno izvještaj o trajanju privremene spriječenosti za rad, a tuženi ističe da je tužitelj, u periodu kada je navodno bio na bolovanju, radio na radnom mjestu konobara u drugom ugostiteljskom objektu. Tuženi je po osnovu svoje evidencije utvrdio da je tužitelj izostao sa posla u trajanju dužem od tri dana, a za što tuženom nije dostavio opravdanje za izostanak, pa je tuženi donio zakonito i pravilno rješenje o otkazu ugovora o radu. Tuženi je istakao i da je visina zahtjeva određena paušalno. Tokom postupka tuženi je istakao da je tužitelj u periodu od 11.07.2022. – 24.01.2023. godine radio kod dva poslodavca, da je neposredno prije pripremnog ročišta u ovoj pravnoj stvari zaključio ugovor od 24.01.2023. godine sa s.p. A.Ć. (Caffe B.1). Istakao je da tužitelj nikada nije podigao doznake i dostavio iste poslodavcu. Navodi da je do sukoba između tužitelja i zakonskog zastupnika tuženog došlo upravo iz razloga što je tužitelj dao otkaz, te je tada i skinuo i bacio radnu majicu sa sebe. Ni dan prije sukoba, dakle 10.07.2022. godine se tužitelj nije pojavio na poslu, a trebao je taj dan raditi. Nakon sukoba sa poslodavcem, tužitelj je napustio viber grupu koju se imale kolege kod poslodavca-tuženog, te su svi govorili da tužitelj više neće dolaziti na posao. Predložio je da sud odbije tužbeni zahtjev te da obaveže tužitelja da tuženom nadoknadi troškove postupka koji se odnose na radnje sastava odgovora na tužbu i zastupanja na svakom ročištu u iznosima od po 421,20 KM, na ime takse na odgovor na tužbu prema odluci suda.

Tokom dokaznog postupka, na prijedlog stranaka, izvedeni su dokazi čitanjem sljedećih isprava: nalaz i mišljenje ljekara JZU „Zdravstveni centar Brčko“ od 11.07.2022.

godine, uputnica specijalisti od 12.07.2022. godine, obavještenje poslodavcu o nastanku privremene spriječenosti za rad, broj protokola 3366 od 19.07.2022. godine (sa početkom spriječenosti za rad od 11.07.2022. godine), uputnica u bolnicu od 19.07.2022. godine zbog akutne reakcije na stres tužitelja, izvještaj o saldu i prometu na računu na ime tužitelja od 07.09.2022. godine, pisana izjava tužitelja od 20.07.2022. godine naslovljena na tuženog, zahtjev za izjašnjenje radnika o elementima odgovornosti od 16.07.2022. godine, neuropsihijatrijski nalaz i mišljenje od 09.09.202. godine na ime tužitelja, potvrda Policije Distrikta, operativno komunikacijskog centra od 20.07.2022. godine, rješenje o otkazu Ugovora o radu od 12.08.2022. godine, Ugovor o radu zaključen 05.05.2022. godine, obavijest o prijemu pismena-zahtjeva za izjašnjenje radnika o elementima odgovornosti, obavijest o prijemu pismena – rješenje o otkazu od 16.08.2022. godine sa datumom prijema također od 16.08.2022. godine od strane Indire (ovdje svjedoka), potvrda o prijemu pošiljke od 16.08.2022. godine, rješenje JZU „Zdravstveni centar Brčko“ broj 01/22-206 od 24.11.2022. godine, prigovor na obavještenje od 19.09.2022. godine, obavještenje Kancelarije Gradonačelnika, Inspektorat od 09.09.2022. godine, obavijest Policije Distrikta, operativno komunikacijski centar od 24.08.2022. godine, akt tužitelja upućen Policiji Distrikta i Inspektoratu Brčko distrikta BiH od 22.08.2022. godine, fotokopija zdravstvenog kartona tužitelja, rješenje JZU „Zdravstveni centar Brčko“ od 21.02.2023. godine, dopis JZU „Zdravstveni centar Brčko“ naslovljen kao odgovor menadžmentu JZU Doma zdravlja Brčko, broj 811/23 od 16.02.2023. godine, platni list zaposlenog – ovdje tužitelja za mjesec maj, juni i juli, izjava o članovima zajedničkog domaćinstva od 14.02.2023. godine, otpusno pismo Centra za srce BH Tuzla od 23.07.2019. godine, nalaz i mišljenje ljekarske komisije od 01.07.1994. godine, nalaz specijaliste na ime L.S. od 08.12.2022. godine, nalaz specijaliste na ime L.S. od 15.12.2022. godine, nalaz pregleda karlice na ime L.S. od 14.12.2022. godine, odluku Fonda zdravstvenog osiguranja Brčko distrikta BiH za L.S. od 31.01.2023. godine, nalaz i mišljenje JZU „Zdravstveni centar Brčko“ na ime L.S. od 24.01.2023. godine, otpusnica L.S. od 29.12.2022. godine i od 23.12.2022., nalaz sa konzilijuma za onkologiju za L.S. od 28.01.2023., nalaz sa CT abdomena na ime L.S. od 16.12.2022., uputnica za patohistološki pregled od 21.12.2022., prikaz onkološkom konziliju od 24.01.2023., nalaz i mišljenje ljekara specijaliste na ime L.S. od 28.01.2023., zahtjev za dostavu podataka upućen od strane punomoćnika tužitelja JZU Zdravstveni centar Brčko i prema tuženom od 30.01.2023. godine, tri crno-bijele fotografije tužitelja od 22.07.2022. godine, rješenje Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj: 96 0 Pr 152125 22 Pr od 27.12.2022. godine. Izvedeni su dokazi saslušanjem tužitelja A.L. i zakonskog zastupnika tuženog N.C. u svojstvu parničnih stranaka, saslušanjem svjedoka I.M., M.P., E.C., J.R. i A.K..

Na osnovu ocjene navoda stranaka, kao i savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza pojedinačno te i dokaza u njihovoj međusobnoj povezanosti, u smislu odredbe člana 8 Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine" broj 28/18, u daljem tekstu: ZPP), sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga.

Među parničnim strankama nije sporno da je tužitelj bio zaposlenik kod tuženog po osnovu Ugovora o radu od 05.05.2022. godine na poslovima konobara, sa mjestom rada u B.1, da je bio zaposlen na neodređeno vrijeme, da je dana 11.07.2022. godine došlo do nesuglasica i fizičkog obračuna između tužitelja i zakonskog zastupnika tuženog na radnom mjestu tužitelja (N.C. je jednom udario šakom tužitelja u predjelu desne strane glave za što je i oglašen odgovornim u prekršajnom postupku), nakon čega je tužitelj napustio radno mjesto u toku svog radnog vremena, te se isti dan obratio ljekaru (slijedi iz medicinske dokumentacije, potvrde Policije Distrikta od 20.07.2022. godine i rješenja

Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj: 96 0 Pr 152125 22 Pr od 27.12.2022. godine). Nije sporno i da je tuženi zatražio izjašnjenje od tužitelja zahtjevom za izjašnjenje radnika o elementima odgovornosti na što se tužitelj izjasnio pismenom izjavom od 20.07.2022. godine uz koju je tuženom dostavio duplikat obavještenja poslodavcu o nastanku privremene spriječenosti za rad nastala 11.07.2022. godine, a koji duplikat je izdat 19.07.2022. godine (pečat doktorice je i pored riječi „DUPLIKAT“), a nije sporna ni činjenica da je tuženi otkazao ugovor o radu tužitelju rješenjem od 12.08.2022. godine, koje rješenje je tuženi poslao tužitelju tek dana 16.08.2022. godine (isti dan je zaprimljeno rješenje na adresi prebivališta tužitelja), te da je tužitelju prestao radni odnos sa danom 31.07.2022. godine jer je neopravdano izostao sa posla od 10.07.2022. – 15.07.2022. godine čime je počinio težu povredu obaveza iz radnog odnosa prema utvrđenju tuženog.

Međutim, među strankama je sporno da li je tužitelj zaista počinio povredu obaveza iz radnog odnosa, da li je ta povreda propisana kao teža povreda, da li je otkaz ugovora o radu tužitelju zakonit, odnosno da li je ispoštovana zakonska procedura kod donošenja i uručenja rješenja o otkazu ugovora o radu tužitelju, te da li tužitelj ima pravo na isplatu plata u periodu od prestanka radnog odnosa kod tuženog do zaposlenja u caffè B.1, odnosno da li ima pravo na naknadu štete po eventualnom tužbenom zahtjevu.

Uvidom u obavještenje poslodavcu o nastanku privremene spriječenosti za rad, broj protokola 3366 od 19.07.2022. godine (DUPLIKAT), sud je utvrdio da je spriječenost za rad na radnom mjestu konobar kod tužitelja nastala 11.07.2022. godine zbog povrede.

Uvidom u nalaz i mišljenje ljekara hirurga od 11.07.2022. godine sud je utvrdio da se tužitelj dana 11.07.2022. godine obratio ljekaru hirurgu u JZU „Zdravstveni centar Brčko“ jer je zadobio udarac šakom u desnu stranu lica, odnosno jer je zadobio laku tjelesnu povredu za što nije bilo spolja vidljivih povreda. Uvidom u uputnicu specijalisti od 12.07.2022. godine sud je utvrdio da je naredni dan nakon zadobijene povrede tužitelj upućen neuropsihijatru na pregled u Centar za mentalno zdravlje Brčko radi akutne reakcije na stres, dok je dana 19.07.2022. godine upućen u bolnicu na Psihijatriju radi akutne reakcije na stres. Dana 09.09.2022. godine tužitelj je obavio pregled kod neuropsihijatra u privatnoj režiji, a ne po uputnici ljekara specijaliste porodične medicine.

Iz pisane izjave doktorice S.A., specijalista porodične medicine, od 16.02.2023. godine, slijedi da se tužitelj javio u porodičnu ambulantu dana 12.07.2022. godine sa nalazom hirurga od 11.07.2022. godine, da je otvoreno bolovanje sa danom 11.07.2022. godine zbog lošeg opšteg stanja, da je data obavijest poslodavcu o otvaranju bolovanja, da je upućen u CMZ psihijatru, te da se pacijent ponovno javio dana 19.07.2022. godine kada ga je uputila sa bolničkom uputom na Psihijatriju. Pacijent se nije više javljao do 23.01.2023. godine kada je ljekaru saopštio da je dobio otkaz u firmi te je tada donio nalaz neuropsihijatra od 09.09.2022. godine. Zbog nejavljanja pacijenta, a upućenog u bolnicu, doktorica nije ni mogla dalje voditi bolovanje, dakle nakon 19.07.2022. godine. Ovi podaci slijede i iz fotokopije dostavljenog zdravstvenog kartona za tužitelja.

Uvidom u obavijest o prijemu/uručenju zahtjeva za izjašnjenje radnika o elementima odgovornosti sud je utvrdio da je ovaj dokument zaprimio tužitelj lično na adresi ..., dok iz obavijesti o prijemu/uručenju rješenja o otkazu ugovora o radu sud je utvrdio da je I.M. dana 16.08.2022. godine na adresi ... zaprimila rješenje o otkazu ugovora o radu, a ne tužitelj lično.

Iz iskaza tužitelja u svojstvu parnične stranke slijedi da je bio zaposlenik tuženog u caffè T. u B., da mu je poslodavac bio N.C., da ga je dana 11.07.2022. godine poslodavac udario u kafiću u kojem je radio, u toku radnog vremena, te je tada tužitelj napustio lokal, prijavio incident Policiji Distrikta, te se javio ljekaru. Dana 13.07.2022. godine ističe da se javio u knjigovodstveni biro koji vodi knjige tuženom (ACTIV CONTO d.o.o.), te je njima predao obavještenje poslodavcu o nastanku privremene spriječenosti za rad (nekoj kolegici M.P.), ali da na drugi način nije poslodavcu javio da je otvorio bolovanje, niti radnim kolegama jer su ga izbacili sa viber grupe. Ističe da je od poslodavca dobio zahtjev da se izjasni da li je na bolovanju ili ne, te da poslodavac nije dobio obavještenje o nastanku privremene spriječenosti za rad. Naveo je da je Indira zaprimila rješenje o otkazu ugovora jer se neopravdano nije pojavio na poslu 3 dana. Ističe da su fotografije koje su priložene u spis nastale od strane J.R. prije 11.07.2022. godine, ali su objavljene dana 22.07.2022. godine. Naveo je da dana 10.07.2022. godine nije došao na posao kod tuženog, ali da je taj dan bio njegov slobodan dan. Istakao je da doznake nije nikada podigao niti predao poslodavcu jer je dobio otkaz. Navodi da je tek dana 25.01.2023. godine počeo raditi u caffè B.1, a ne prije tog datuma.

Iz iskaza zakonskog zastupnika tuženog N.C. slijedi da je tužitelj trebao biti na poslu i na dan 10.07.2022. godine jer je na sedmicu prije jedan radnik napustio tuženog, pa je bio dogovor da svi zaposlenici rade cijelu sedmicu, ali da tužitelj nije došao na posao u nedelju, dana 10.07.2022. godine. Tužitelj je došao na posao dana 11.07.2022. godine, ponedjeljak, te se tada posvađao tužitelj sa poslodavcem, te je tužitelj rekao da ga pozivaju iz V.P. da radi kod njih, bacio je radnu majicu te je otišao iz lokala. Narednih dana se tužitelj nije pojavljivao na poslu, niko nije znao šta je s njim, nisu imali s njim nikakav kontakt. Ističe da je u mjesecu augustu 2022. godine vidio tužitelja kako radi u kafiću B.1, te je čuo da je zaposlen u tom kafiću i ranije. Ističe da, iako je prijavljen tužitelj kao radnik kafića B.1 tek od 25.01.2023. godine, da je njihov zaposlenik (kafića B.1) još od augusta/septembra 2022. godine. Naveo je da mu tužitelj nije dostavio obavještenje o nastanku privremene spriječenosti za rad blagovremeno, te da je to obavještenje po zakonu bio dužan dostaviti poslodavcu, a ne nekom drugom. Ističe da to obavještenje nije dostavljeno ni M.P. blagovremeno (vlasnik knjigovodstvenog biroa koji vodi knjige tuženom), ali da se to obavještenje ne može dostaviti u knjigovodstveni biro. Ističe da su fotografije koje su uložene u spis suda nastale 22.07.2022. godine, kada je navodno tužitelj bio na bolovanju. Navodi da tužitelj nije dostavio nikakvo izjašnjenje na rješenje o otkazu ugovora o radu, a tri dana nije došao na posao, niti se kome javio. Tužitelj je odjavljen 31.07.2022. godine, a sa PIO je odjavljen 16.08.2022. godine, a ni do tog dana tužitelj nije dostavio tuženom doznake (izvještaj o trajanju privremene spriječenosti za rad).

Iz iskaza svjedoka E.C. (brat zakonskog zastupnika tuženog) slijedi da je i on zaposlen kao konobar kod tuženog, da je bio u radnom odnosu u mjesecu julu 2022. godine, da je tada došlo do konflikta između tužitelja i N.C., te da nakon toga tužitelj nije dolazio na posao. Niko kod tuženog od zaposlenika (bilo ih je tada 4-5) nije imao saznanja da je tužitelj otvorio bolovanje, a imali su saznanje da tužitelj radi u V.P.. Nakon mjesec i po od tog događaja tužitelj je počeo raditi u kafiću B.1 (tačnije u drugoj polovini augusta), te ga je on lično vidio u tom kafiću kako radi prije 25.01.2023. godine. Istakao je da je i 10.07.2022. godine izbio problem sa tužiteljem jer nije došao na posao, a bio je dogovor da će doći taj dan na posao.

Iz iskaza svjedoka M.P. slijedi da je vlasnik firme Activ Conto – knjigovodstveni biro u kojem je on direktor i knjigovođa, da vodi knjige i tuženom od osnivanja (2 godine) i kafiću B.1 već 10 godina, da je dana 11.07.2022. godine vodio knjige tuženom, da njemu

doznake niti obavještenje poslodavcu nikada nije donio tužitelj niti bilo ko drugi u njegovo ime, da poznaje tužitelja sada kao radnika B.1, da je tužitelj imao dva radna odnosa u firmi B.1, prvi tokom 2020. ili 2021. godine, a drugi sada, da je tužitelj sa caffe B.1 zaključio ugovor 25.01.2023. godine, ali da je tu počeo raditi mnogo ranije budući da rijetko ko radnika prijavi isti dan kada dođe na posao, nego se prijavi kasnije, nakon i do 6 mjeseci. Naveo je da je tužitelj kasnije uz pismo poštom poslao obavještenje poslodavcu o nastanku privremene spriječenosti za rad.

Iz iskaza svjedoka I.M. (partner tužitelja) slijedi da tužitelj nakon otkaza kod tuženog nije radio jedno vrijeme (duži vremenski period), možda i do 8 mjeseci, da je sada zaposlen u caffe B.1, da se sjeća da je nju na dan žalosti 11.07.2022. godine pozvao tužitelj i rekao da ga je N. udario te da se boji, da je tada ona došla po njega, da ga je u tom momentu pozivao E.C., ali da se tužitelj nije htio javiti, tada su otišli u bolnicu, pa u policiju, pa je onda ona pozvala svog knjigovođu za savjet. Dana 12.07.2022. godine tužitelj je otišao porodičnom ljekaru sam i otvorio bolovanje, te je tužitelj sam odnio obavještenje poslodavcu o nastanku privremene spriječenosti za rad u knjigovodstveni biro koji je vodio knjige tuženom, kako bi izbjegao kontakt sa tuženim, ali da nisu tražili jedan primjerak za sebe kao dokaz da je predato obavještenje u taj biro. Istakla je da protiv tužitelja nije vođen disciplinski postupak, da je tužitelj preko advokata Amera pisao neko izjašnjenje tuženom te da je ponovno tražio od doktorice potvrdu o otvaranju bolovanja, te su dostavili duplikat tuženom. Navela je da je radna majica od tuženog još kod tužitelja kući, da je nije bacio niti vratio tuženom. Istakla je da je jednu noć radio koktele u V.P. prije 11.07.2022. godine, ali da su fotografije objavljene kasnije, da nije radio dok je bio na bolovanju, te nije radio na crno nigdje, dok je u B.1 odmah prijavljen kada je počeo raditi.

Iz iskaza svjedoka J.R. slijedi da poznaje tužitelja od proljeća 2022. godine, da su stupili u kontakt dok je on još uvijek bio zaposlen u kafiću T. kako bi se tužitelj radno angažovao u V.P. na njenom radnom mjestu. Istakla je da su ga angažovali da pravi koktele na dan 01.07.2022. godine, te je isključivo bio radno angažovan samo taj dan, da je ona načinila fotografije pomenutog događaja kao menadžer, te su objavljene na facebook stranici V.P. 03.07.2022. godine. Sjeća se da je tužitelj radno angažovan 01.07.2022. godine jer je taj dan bila specifična žurka te se ni prije ni poslije tog datuma nije desilo ništa slično.

Iz iskaza svjedoka A.K. slijedi da poznaje tužitelja, da je jednom radio sa njim u V.P., da je tužitelj radio kao koktel majstor, da je fotografija načinjena sa tog događaja te da je bila objavljena i na stranici V.P., da je bilo ljeto, ali da se ne sjeća koji je tačno bio dan kada su organizovali pravljenje tih koktela, bio je to poseban događaj, DJ, muzika uživo. Ističe da je sretao tužitelja kasnije i u gradu, da je kasnije bio zaposlen u B.1.. Istakao je da je njemu poznato da je tužitelj samo taj dan pravio koktele, do 2-3 sata ujutro, a da ni prije, ni poslije tog događaja tužitelj nije radio u V.P., dok je ovaj svjedok radio u V.P. par godina.

Odredbom člana 84 Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“, broj: 34/19, 2/21, 6/21, 15/22, u daljem tekstu ZOR) je propisano da je (1) radnik dužan, najkasnije u roku od tri dana od dana nastupanja spriječenosti za rad, pisanim dokumentom nadležnog ljekara obavijestiti poslodavca o privremenoj spriječenosti za rad. (4) Doktor medicine je dužan izdati potvrdu o privremenoj spriječenosti za rad radnika. (5) Ako poslodavac posumnja u opravdanost razloga za odsustvovanje s rada u skladu sa stavom 1 ovog člana, može podnijeti zahtjev

nadležnom organu radi utvrđivanja zdravstvene sposobnosti radnika, u skladu sa zakonom.

Odredbom člana 85 stav 1 istog Zakona je propisano da radniku koji je pretrpio povredu na radu ili je obolio od profesionalne bolesti, poslodavac ne može otkazati ugovor o radu za vrijeme privremene spriječenosti za rad zbog liječenja ili oporavka, osim ako je počinio težu povredu radne obaveze, usljed koje je došlo do povrede.

Odredbom člana 95 stav 1 i 2 ZOR-a je propisano da naknada plate za vrijeme korištenja godišnjeg odmora, plaćenog odsustva, praznika, privremene spriječenosti za rad zbog povrede na radu ili profesionalne bolesti, kao i za vrijeme prekida rada zbog propusta poslodavca da preduzme odgovarajuće mjere zaštite na radu, iznosi 100% (sto posto) plate utvrđene ugovorom o radu. (2) Propisima o zdravstvenom osiguranju bliže se uređuju uslovi za ostvarivanje prava na naknadu plate za vrijeme privremene spriječenosti za rad zbog bolesti i povreda, trajanje prava na naknadu, kao i visina i način ostvarivanja prava na naknadu plate.

Odredbom člana 32 Zakona o zdravstvenom osiguranju Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“, broj: 19/20 – prečišćeni tekst, u daljem tekstu Zakon o zdravstvenom osiguranju) je propisano da osiguranici u slučaju da primaju platu za taj rad, imaju pravo na naknadu plate za vrijeme privremene nesposobnosti za rad, ako su, između ostalog, privremeno spriječeni za rad zbog određenog medicinskog tretmana ili pregleda koji se ne može obaviti nakon radnog vremena osiguranika. (2) Osiguraniku se isplaćuje naknada plate samo za dane za koje bi mu pripadala plata ili kompenzacija plate u smislu propisa o radnim odnosima i drugih propisa kojim se to reguliše.

Odredbom člana 33 (1) je propisano da naknada plate u slučajevima iz člana 32 ovog zakona, osiguraniku pripada i isplaćuje se na teret poslodavca do 42-og dana privremene spriječenosti za rad, a dalje na teret Fonda zdravstvenog osiguranja, ali ne duže od 12 mjeseci od početka privremene spriječenosti za rad. (2) Privremena spriječenost za rad traje sve dok ljekar u primarnoj zdravstvenoj zaštiti - u zdravstvenoj instituciji ili privatnoj praksi, ili ljekarska komisija ne odluči u skladu sa propisima da je radna sposobnost uspostavljena ili dok nadležni organ ne izda potvrdu o invalidnosti u skladu sa propisima o penzijsko – invalidskom osiguranju. Član 34 (1) propisuje da osiguranik kome je radni odnos prestao u toku privremene spriječenosti za rad, odnosno koji je prestao sa obavljanjem djelatnosti ličnim radom, ima pravo na naknadu plate najviše 30 dana nakon prestanka radnog odnosa, odnosno prestanka bavljenja djelatnosti ličnim radom.

Odredbom člana 36 stav 1 istog Zakona je propisano da se naknada plate obračunava od osnovice plate koju čini prosječno isplaćena neto plata osiguranika za broj časova redovnog rada bez dodataka u posljednja tri (3) mjeseca, koja prethode mjesecu u kojem nastupi slučaj na osnovu kojeg se stiče pravo na naknadu. Članom 37 (1) je određeno da se naknada plate utvrđuje u visini od 80% od osnovice za naknadu, s tim da ne može biti ispod minimalne plate za mjesec za koji se naknada obračunava, niti iznad maksimuma određenog u smislu stava 3 ovog člana. (2) Naknada plate iznosi 100% od osnovice za naknadu u slučaju, između ostalog, za vrijeme privremene spriječenosti za rad zbog povrede na radu/profesionalnog oboljenja.

Odredbom člana 46 stav 6) isto Zakona je propisano da ukoliko privremena spriječenost za rad traje duže od trideset (30) dana, ovlašteni ljekar je dužan da uputi

osiguranika na ljebarsku komisiju koju imenuje Fond zdravstvenog osiguranja uz prethodnu saglasnost Odjeljenja za zdravstvo.

Odredbom člana 113 stav 1 ZOR je propisano da poslodavac može bez otkaznog roka otkazati ugovor o radu radniku u slučaju da je radnik odgovoran za težu povredu radnih obaveza iz ugovora o radu, a koji su takve prirode da ne bi bilo osnovano očekivati od poslodavca da nastavi radni odnos.

Odredba člana 114 istog Zakona propisuje u kojim slučajevima je došlo do teže povrede, a to je između ostalog: h) neopravdan izostanak s posla u trajanju od tri radna dana u jednoj kalendarskoj godini.

Odredbom člana 115 (1) je propisano da se Ugovor o radu otkazuje rješenjem u pisanom obliku koje mora biti obrazloženo i sadržati odredbe o pravnom lijeku. (2) Rješenje o otkazu ugovora o radu mora se dostaviti radniku lično, u prostorijama poslodavca, odnosno na adresu prebivališta ili boravišta radnika. (4) Radniku prestaje radni odnos danom dostavljanja rješenja o otkazu, osim ako ovim zakonom ili samim rješenjem, nije određen drugi rok.

Članom 116 su propisani slučajevi u kojima postoji neopravdan razlog za otkaz, pa tako je i u slučaju privremene spriječenosti za rad zbog bolesti ili povrede.

Član 119 ZOR je propisano da ako poslodavac otkazuje ugovor o radu zbog ponašanja ili rada radnika, obavezan je omogućiti radniku da se izjasni o elementima odgovornosti koja mu se stavlja na teret. Članom 120 istog Zakona je određen teret dokazivanja, pa tako u slučaju spora zbog otkaza ugovora o radu, na poslodavcu je teret dokazivanja postojanja opravdanog razloga za otkaz ugovora o radu u skladu s članovima 112, 113 i 116 ovog zakona.

Odredbom člana 122 (2) ZOR je propisano da ako sud donese pravosnažnu presudu kojom je utvrđeno da je otkaz nezakonit, može obavezati poslodavca da: a) vrati zaposlenog na poslove na kojima je radio ili da ga rasporedi na poslove u skladu sa stručnom spremom i radnim sposobnostima koje posjeduje; b) isplati naknadu štete u visini izgubljenih plata i drugih primanja koje bi radnik dobio da je radio, umanjene za iznos prihoda koje je ostvario po osnovu rada poslije prestanka radnog odnosa; c) uplati doprinose za obavezno osiguranje. (3) Radnik može do zaključenja glavne rasprave na sudu zahtijevati da se ne vrati na posao.

Članom 131 istog Zakona je određeno da radnik koji smatra da mu je poslodavac povrijedio pravo iz radnog odnosa, može podnijeti prijedlog za mirno rješavanje radnog spora ili tužbu nadležnom sudu za zaštitu tog prava. (2) Pravo na podnošenje tužbe nije uslovljeno prethodnim obraćanjem radnika poslodavcu za zaštitu prava. (3) Tužbu za zaštitu prava radnik može podnijeti najkasnije u roku od dvanaest mjeseci od dana saznanja za povredu prava, a najkasnije u roku od tri godine od učinjene povrede ukoliko prethodno predmet spora nije riješen u postupku mirnog rješavanja spora.

Ocjenom izvedenih dokaza shodno odredbi člana 8 ZPP-a sud je utvrdio da je tužitelj bio zaposlenik kod tuženog, da je po dogovoru sa poslodavcem trebao doći na posao na dan 10.07.2022. godine, kada se tužitelj nije pojavio na poslu, da bi dana 11.07.2022. godine, kada je tužitelj bio na svom radnom mjestu konobara u kafiću T. u B., nakon kraće verbalne rasprave, N.C. (poslodavac tužitelja) šamarom udario tužitelja u predjelu glave, nakon čega je tužitelj napustio lokal. Sud je nadalje utvrdio da se istog

dana tužitelj obratio ljekaru hirurgu koji je na nalazu konstatovao događaj od 11.07.2022. godine, te je istog dana tužitelj događaj prijavio i Policiji distrikta. Dana 12.07.2022. godine tužitelj se obratio porodičnom ljekaru koji mu je otvorio bolovanje sa danom 11.07.2022. godine radi lošeg opšteg stanja tužitelja. Sud je utvrdio da je doktor dana 12.07.2022. godine izdao tužitelju obavještenje poslodavcu o nastanku privremene spriječenosti za rad sa danom 11.07.2022. godine u skladu sa odredbom člana 84 stav 2 ZOR-a i to zbog povrede (ne povrede na radu obzirom da ne postoji popunjena prijava o nesreći na poslu niti to slijedi iz akata Inspektorata koji su priloženi u spis suda), ali da to obavještenje (pisani dokument) tužitelj nije dostavio poslodavcu u zakonskom roku od tri dana od dana nastupanja spriječenosti za rad, u skladu sa odredbom člana 84 stav 1 ZOR budući da je to obavještenje neophodno dostaviti poslodavcu, a ne knjigovodi. Nadalje, kako se tužitelj nije javio na posao dana 12.07., 13.07. i 14.07. 2022. godine, dakle tri dana, niti je kod svog poslodavca opravdao izostanak na način propisan odredbama ZOR-a, to je tuženi cijenio da je tužitelj učinio težu povredu radnih obaveza iz ugovora o radu u skladu sa odredbom člana 114 tačka h) ZOR-a, zbog čega je tuženi otkazao tužitelju ugovor o radu bez otkaznog roka shodno primjeni odredbe člana 113 stav 1 ZOR-a. Sud je utvrdio da je tuženi postupio u skladu sa odredbom člana 119 ZOR-a te je pozvao tužitelja da se izjasni o elementima odgovornosti koja mu se stavlja na teret (disciplinski postupak), o čemu se tužitelj izjasnio te je tada prvi puta poslodavcu dostavio putem pošte duplikat obavještenja poslodavcu o nastanku privremene spriječenosti za rad. Iako je u momentu otkazivanja ugovora, na dan 12.08.2022. godine, tuženi imao saznanje da je tužitelj zaista bio privremeno spriječen za rad u periodu od 10. – 15.07.2022. godine (što je poslodavac stavio na teret tužitelju), tuženi je ipak otkazao ugovor o radu tužitelju, ali ne sa danom 15.07.2022. godine, nego sa danom 31.07.2022. godine budući da mu tužitelj do kraja mjeseca jula nije dostavio izvještaj o trajanju privremene spriječenosti za rad, a poslodavac je imao saznanje da tužitelj na drugom mjestu obavlja poslove konobara (V.P.).

Tužitelj ovim postupkom ne traži isplatu plate odnosno naknade plate za mjesec juli, dakle za vrijeme dok je bio na bolovanju (sud cijeni da su regulisana ta potraživanja za mjesec juli 2022. godine), ali kako se tužitelj nije javio u bolnicu na Psihijatriju gdje ga je uputio ljekar porodične medicine dana 19.07.2022. godine, doktorica nije dalje mogla voditi bolovanje (prema izjašnjenju doktora sa pisane izjave od 16.02.2023. godine), pa sud cijeni da je nakon 19.07.2022. godine tužitelju zaključeno bolovanje, a da mu je otkazan ugovor sa danom 31.07.2022. godine u kojem momentu tužitelj i nije bio na bolovanju, odnosno nije bio privremeno spriječen za rad zbog povrede, kojem utvrđenju suda ide u prilog i činjenica da je odredbom člana 46 stav 6 Zakona o zdravstvenom osiguranju propisano da je ovlašteni ljekar dužan uputiti osiguranika na ljekarsku komisiju ukoliko je privremeno spriječen za rad duže od 30 dana, a što se nije dogodilo u konkretnom slučaju, dakle tužitelj u mjesecu augustu nije bio privremeno spriječen za rad (sve i da je utvrđeno da se radilo o povredi na radu, to ne bi bilo od uticaja budući da je otkaz ugovora uslijedio u momentu kada tužitelj nije više bio na bolovanju).

Stoga, po ocjeni suda ne postoji neopravdan razlog za otkaz ugovora o radu tužitelju iz odredbe člana 116 ZOR, a što je tuženi kao poslodavac u ovom postupku dokazao izvedenim dokazima (jer je na njemu teret dokazivanja opravdanosti razloga za otkaz ugovora o radu), dok se tužitelj zaista tri dana neopravdano nije pojavio na poslu, dakle ni na koji način poslodavca o tome nije obavijestio (slijedi iz iskaza samog tužitelja gdje navodi da je pismeno obavještenje odnio u knjigovodstveni biro i to ne M.P., nego je taj dokument predao nekoj nepoznatoj osobi, dok poslodavca o tome nije obavijestio niti radne kolege).

Međutim, iz rješenja o otkazu ugovora o radu od 12.08.2022. godine sud je utvrdio da isto nema odredbe o pravnom lijeku, a što je obavezan sadržaj rješenja po članu 115 stav 1 ZOR, niti je rješenje o otkazu uručeno lično tužitelju kao radniku shodno odredbi člana 115 stav 2 ZOR, već je rješenje zaprimila Indira (svjedok u ovom postupku), pa je tuženi bio dužan ponoviti dostavu rješenja o otkazu ugovora o radu tužitelju lično. Stoga, kako nisu ispoštovane zakonske odredbe prilikom sačinjavanja i dostavljanja rješenja o otkazu ugovora o radu, to je rješenje o otkazu nezakonito, te se isto ima poništiti kao takvo.

Po osnovu iskaza svjedoka E.C., M.P. i zakonskog zastupnika tuženog N.C. sud je utvrdio da je tužitelj započeo sa radom u kafiću B.1 i prije nego što je prijavljen kao zaposlenik tog kafića B.1, dakle prije 25.01.2023. godine (da je prijavljen sa danom 25.01.2023. godine u kafiću B.1 slijedi iz iskaza tužitelja, svjedoka I.M. i svjedoka M.P.), tačnije od kraja augusta/početak septembra 2022. godine, a što je sud utvrdio posebno iz iskaza svjedoka M.P., kojem svjedoku je poznat radni status svih radnika kafića B.1 već unazad 10 godina (jer im vodi knjige), a isti nije direktno zainteresovan za ishod postupka. Sa druge strane, tužitelj i svjedok I.M. su istakli da tužitelj nigdje nije radio nakon otkaza ugovora o radu kod tuženog do 25.01.2023. godine, ali kako su na suprotnoj strani izjave više lica u vezi jedna sa drugom, posebno cijeneći i izjavu nezainteresovanog lica za ishod postupka M.P., to je sud poklonio vjeru iskazu zakonskog zastupnika tuženog i svjedocima M.P. i E.C. koji tvrde da je tužitelj počeo sa radom u kafiću B.1 od kraja augusta/početak septembra 2022. godine. Sud je ove činjenice utvrdio cijeneći i da postoji veća potražnja poslodavaca za konobarima, posebno za dobrim koktel majstorima kao što je tužitelj, a na ovakvo utvrđenje suda imalo je uticaja i izjava svjedoka Indire u dijelu u kojem tvrdi da je tužitelj zbog bolesne majke imao veliku potrebu za zaposlenjem (medicinski dokazi za majku tužitelja u spisu), pa sud cijeni da je tužitelj ubrzo pronašao zaposlenje zbog potrebe za zaradom, a i zbog velike potražnje za iskusnim konobarima od strane poslodavaca, vlasnika kafića/restorana.

Bez ikakve sumnje sud je utvrdio da tužitelj nije radio u V.P. nakon otkaza ugovora o radu od strane tuženog, nego da je radio koktele samo na dan 01.07.2022. godine, dakle za vrijeme trajanja radnog odnosa kod tuženog, a što su potvrdili svjedoci A.K. i J.R., kojim iskazima je sud u cijelosti poklonio vjeru cijeneći iskaze uvjerljivim, istinitim, u vezi jedan sa drugim, određenim u pogledu datuma održavanja događaja posebno iskaza svjedoka J.R., te cijeneći da svjedoci nisu direktno zainteresovani za ishod postupka.

Tužitelj je do zaključenja glavne rasprave istakao zahtjev da se ne vrati na posao ako sud utvrdi da je otkaz nezakonit, i to kroz eventualni tužbeni zahtjev, dok je kroz osnovni tužbeni zahtjev tužitelj, pored utvrđenja rješenja o otkazu nezakonitim i poništenjem istog, tražio i isplatu plata, a što nije predviđeno odredbom člana 122 stav 2 ZOR, nego se radniku može isplatiti naknada štete u visini izgubljene plate i drugih primanja, umanjene za iznos prihoda koje je radnik ostvario po osnovu rada poslije prestanka radnog odnosa kod tuženog. Obzirom na ovu odredbu ZOR, sud cijeni da je osnovni tužbeni zahtjev, posmatrajući ga kao cjelinu sa zahtjevom za isplatu plata kao da je radio tužitelj kod tuženog, neosnovan shodno primjeni odredbe člana 122 ZOR, dok je osnovan (djelimično) zahtjev tužitelja postavljen eventualnim tužbenim zahtjevom, dakle i u prvom dijelu u kojem traži da se utvrdi da je nezakonit otkaz te da se poništi rješenje o otkazu, zatim i u dijelu kojim traži da se usvoji zahtjev da se tužitelj ne vrati na posao kod tuženog (shodno odredbi člana 122 stav 3 ZOR), kao i u dijelu u kojem traži naknadu štete u visini neto plata, u dijelu. Obzirom da je sud utvrdio da je tužitelj od kraja augusta/početkom septembra počeo raditi kao konobar u kafiću B.1, a kako tužitelj nije

dokazao za koju platu je radio, odnosno da li je bilo razlike u njegovoj zaradi u odnosu na plate koje bi ostvario da je radio kod tuženog, to je sud tužitelju dosudio naknadu štete u visini jedne neto plate koju bi tužitelj ostvario kod tuženog da je radio, i to za mjesec august 2022. godine u kojem mjesecu tužitelj nije bio privremeno spriječen za rad (pa mu ne bi pripadala naknada plate od 80%, nego plata od poslodavca).

Tužitelj je priložio tri platne liste za mjesece koji su prethodili otkazu ugovora (maj, juni i juli 2022. godine), te je osnovna plata iz mjeseca juna i jula u visini od 547,78 KM (kada se oduzme topli obrok koji tužitelju ne pripada u konkretnom slučaju jer nije obavljao radne zadatke i dolazio na posao), koja odgovara neto plati iz ugovora o radu od 05.05.2022. godine, pa je sud tužitelju dosudio naknadu štete u vidu jedne izgubljene plate u visini od 547,78 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe, kako je to tužitelj i tražio shodno primjeni odredbe člana 277 Zakona o obligacionim odnosima u vezi sa odredbom člana 4 Ugovora o radu od 05.05.2022. godine.

Sud je cijenio i ostalu materijalnu dokumentaciju ali istu posebno ne obrazlaže budući da nije relevantna niti od uticaja na drugačiju odluku suda u ovoj pravnoj stvari (medicinska dokumentacija za majku tužitelja, te dokumentacija koja se odnosi na djeda tužitelja).

Odluku o troškovima postupka sud je donio primjenom odredbe člana 120 stav 2 ZPP-a, u vezi sa odredbom člana 12 i 13 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH“, broj: 22/04 i 24/04, u daljem tekstu Tarifa), te i Zakona o sudskim taksama („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 5/01, 12/02, 23/03 i 11/20).

Obzirom na vrijednost spora označenu u tužbi 8.364,00 KM u odnosu na dosuđeni iznos u novcu od 547,78 KM, tužitelj je u toj fazi postupka do uređenja tužbenog zahtjeva uspio u sporu kvantitativno sa 6,55%, dok je nakon uređenja tužbe podneskom od 13.02.2023. godine kada je potraživanje iznosilo 4.182,00 KM, u odnosu na dosuđeni iznos od 547,78 KM tužitelj u sporu uspio kvantitativno sa 13,10%. Tužitelj je kvalitativno u sporu uspio sa 100% budući da je, odbijajući osnovni zahtjev kao neosnovan, sud raspravljao i odlučivao o eventualno postavljenom tužbenom zahtjevu u kojem je tužitelj uspio u svim stavovima tog zahtjeva (koji se ne mogu izraziti u novcu, osim jednog sa kojim je tužitelj uspio djelimično pa se u odnosu na njega i računa kvantitativni uspjeh u sporu). Obzirom na kvalitativni i kvantitativni uspjeh tužitelja u sporu, tužitelj je po fazama postupka uspio prvo sa 53,275 ($100\% + 6,55\%/2 = 53,27\%$), a zatim sa 56,55% ($100\% + 13,10\%/2 = 56,55\%$), dok je tuženi po fazama postupka uspio prvo sa 46,73%, a zatim sa 43,45%.

Sud je tužitelju priznao troškove za radnje sastava tužbe u iznosu od 421,20 KM (120 bodova x 3,00 KM + 17% PDV-a), za zastupanje na pripremnom ročištu dana 25.01.2023. godine u iznosu od 421,20 KM, za zastupanje na nastavku pripremnog ročišta dana 03.04.2023. godine nakon uređenja tužbe i smanjenja zahtjeva - 50% punog iznosa nagrade od 280,80 KM (potraživanje u ovoj fazi postupka koje se može izraziti u novcu nakon uređenja tužbe je iznosilo 4.182,00 KM pa tužitelju pripada iznos od 280,80 KM sa uključenim PDV-om po procesnoj radnji u toj fazi postupka) za nastavak ročišta (član 13 stav 1 tačka 5 a) Tarife) u visini od 140,40 KM, za zastupanje na nastavku pripremnog ročišta dana 19.05.2023. godine iznos od 140,40 KM, za zastupanje na nastavku pripremnog ročišta dana 13.07.2023. godine iznos od 140,40 KM, za zastupanje na ročištu za glavnu raspravu dana 12.12.2023. godine iznos od 280,80 KM, za zastupanje na

nastavku ročišta za glavnu raspravu - 50% punog iznosa nagrade, u visini od 140,40 KM, za zastupanje na nastavku ročišta za glavnu raspravu od 19.04.2024. godine iznos od 140,40 KM, troškovi za svjedoka J.R. u visini od 150,00 KM, te troškovi takse na tužbu u iznosu od 200,00 KM i na presudu u iznosu od 100,00 KM, koji troškovi ukupno iznose 2.275,20 KM, ali kako je tužitelj po fazama postupka uspio sa 53,27% (za radnje sastava tužbe, jedno pripremno ročište i taksa na tužbu) i 56,55% (za ostale radnje i taksa na presudu, te i troškovi svjedoka), to mu pripadaju troškovi u visini od 555,28 KM i u visini od 697,15 KM, odnosno ukupno iznos od 1.252,43 KM.

Sud je tuženom priznao troškove za radnje sastava odgovora na tužbu u iznosu od 421,20 KM, za taksu na odgovor na tužbu iznos od 100,00 KM, za zastupanje na pripremnom ročištu dana 25.01.2023. godine u iznosu od 421,20 KM, za zastupanje na nastavku pripremnog ročišta dana 03.04.2023. godine nakon uređenja tužbe i smanjenja zahtjeva iznos od 140,40 KM, za zastupanje na nastavku pripremnog ročišta dana 19.05.2023. godine iznos od 140,40 KM, za zastupanje na nastavku pripremnog ročišta dana 13.07.2023. godine iznos od 140,40 KM, za zastupanje na ročištu za glavnu raspravu dana 12.12.2023. godine iznos od 280,80 KM, za zastupanje na nastavku ročišta za glavnu raspravu iznos od 140,40 KM, za zastupanje na nastavku ročišta za glavnu raspravu od 19.04.2024. godine iznos od 140,40 KM, koji troškovi ukupno iznose 1.925,20 KM, ali kako je tuženi po fazama postupka uspio sa 46,73% (za radnje sastava odgovora na tužbu, jedno pripremno ročište i taksa na odgovor na tužbu koja nije plaćena od strane tuženog) i 43,45% (za ostale radnje), to mu pripadaju troškovi u visini od 440,38 KM i u visini od 427,03 KM, odnosno ukupno iznos od 867,41 KM.

Međusobnim procesnim prebijanjem troškova tuženog od troškova tužitelja, sud je tužitelju dosudio troškove u visini od 385,02 KM.

Sud je tužitelju dosudio i zakonsku zateznu kamatu na troškove postupka počev od dana donošenja presude, shodno odredbi člana 277 ZOO-a u vezi sa odredbom člana 32 Zakona o izvršnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj: 39/2013 i 47/2017 i 2/21).

Sudija
Alisa Musić

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 dana od dana prijema prepisa presude, koja se putem ovog suda podnosi Apelacionom sudu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u dovoljnom broju primjeraka za sud i suprotnu stranu.